

вала му знакъ съ ржка. Вика-
ла го при нея.

— Ела тукъ, момченце! Ще
отидемъ при царя.

— Да си живо, царкинче!
Нали не е лошъ царьтъ като
тия пазачи. Само ще го по-
гледна и пакъ ще си отида.
Не съмъ още царъ виждалъ.

— Сега вече ще видишъ.
Ами слушай, момченце! На ти
това пръстенче съ драгоценни
камъни, дай ми твойта шап-
чица съ червената висулка!
Много ми се харесва.

— Не си давамъ шапката!

— Огърлица ще ти дамъ.
Отстъпи ми шапката!

— Не, не може, царкинче.
Шапката си не давамъ. Мама
ми я оплела. Майка имашъ.
Разбирашъ. Нѣма да се раз-
сърдишъ . . . Заведи ме при
царя!

— Добре, добре, момченце.
Еле сега съсь мене!

Хванала го за ржка. Завела
го при царя.

— Татко, това момченце
иска тебе да види.

Царьтъ седѣлъ на трона съсь
корона на глава. Короната
грѣла съ драгоценни камъни.

— Добре дошло, момченце!

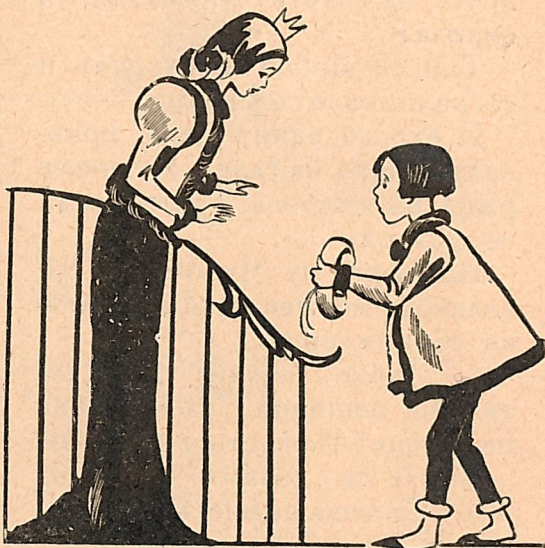
— рекъль царьтъ на Дабка.

— Казвай сега що искашъ!

— Нищо, царю честити. Ис-

камъ да те погледамъ.

— Погледай ме, щомъ искашъ.
Азъ пъкъ много харесвамъ чер-
вената шапчица. Дай я на менъ,
момченце! Златна ще ти на-
правя.

— Не си давамъ шапката!
А царьтъ се усмихналъ, ко-
роната отложилъ.

— Вземи тая корона, дай
ми твоята шапчица!

— Шапката си не давамъ.
Мама ми я оплела!

— Живо да си, момченце!

— рекъль царьтъ на Дабка.

— Честита е майка ти, че така
я обичашъ!

И царьтъ го цѣлуналъ. На-
пѣлилъ му шапката все съсь
жѣлати жѣлатици.

Ранъ-Босилекъ